

Ήταν τέλος της δεκαετίας του '70 όταν βρέθηκα, «αυτόνομα» πια, στον Πήλιο. Αν και στα είκοσι σου χρόνια, πολλά ξεφεύγουν από την προσοχή σου, η γοητεία που απλόχερα ανάβλυζε το βουνό δεν πέρασε απαρατήρητη. Τουναντίον μάλιστα.

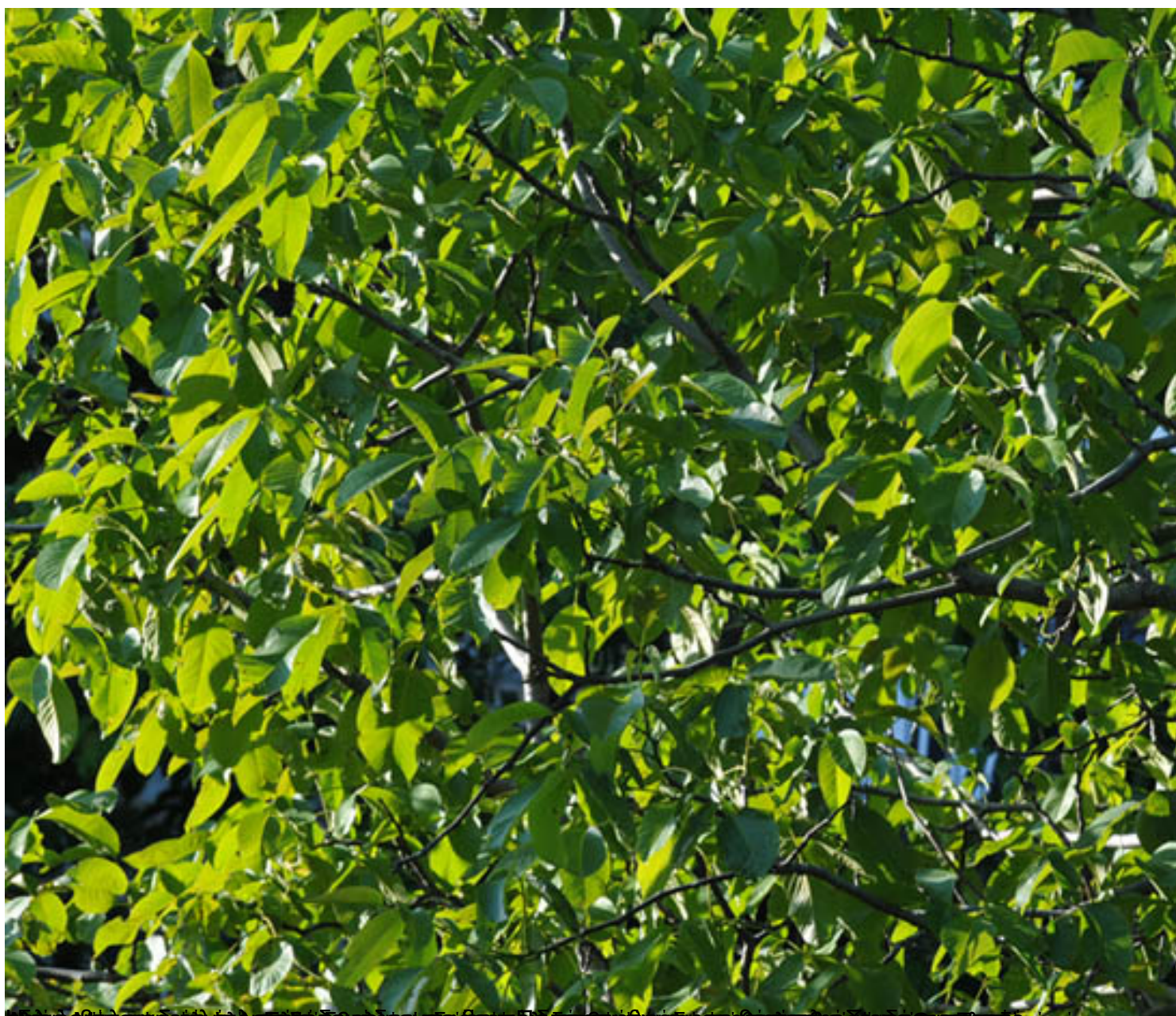
Περισσότερο από τριάντα χρόνια αργότερα, εκείνο το πρώτο συναισθημα, παραμένει ενεργό παρά τα πλήγματα αξιοποίησης που κατά συρροή δέχεται η ευρύτερη περιοχή.

Είχε, έχει ένα μύθο μέσα μου αυτός ο ορεινός όγκος, δομημένος κατ' αρχήν από τις εξιστορήσεις του προπάτορα από τα επικά «Φθινοπωρινά ράλυ» των αρχών της δεκαετίας του '60, και από τα αντίστοιχα «Ακρόπολις». Ήταν τόπος αναμέτρησης σε ένα σκηνικό οργιώδους, μαγευτικής αλλά και συχνά απειλητικής, για τα αγωνιστικά δρώμενα, φύσης.

Ήταν μια κατ' εξοχήν εικόνα της μονάκριβης Ελλάδας που τόσο είχε υποτιμηθεί.

Η μυθολογία, στην ελληνική της έκδοση, το θέλει να αποτελεί τη θερινή κατοικία των θεών. Στο Πήλιο λοιπόν κατερχόταν το δωδεκάθεο κατά τη διάρκεια του θέρους, σύμφωνα με αυτή την τόσο ανθρώπινα αποδιδόμενη θεική υπόσταση, εκείνες τις εποχές που έμπαιναν οι βάσεις του δυτικού πολιτισμού σε αυτόν εδώ τον τόπο, από αυτούς εδώ τους κατοίκους. Τότε που στο Πήλιο αλώνιζαν οι Κένταυροι, παρουσίες συμβολικές των απεριορίστων και απρόβλεπτων ιδιοτήτων του φυσικού κόσμου.

Πέρασαν οι χιλιετίες και μαζί τους περάσαμε από την μυθολογία στην ιστορία, από το δωδεκάθεο στο μονοθεϊσμό. Έχασαν οι θεοί τον ανθρώπινο χαρακτήρα τους, οι Διονυσιακές εορτές αντικαταστάθηκαν με νηστείες, ο κήπος του Επικούρου έσβησε μέσα στη καμαρίλα του Βυζαντίου και μοιραία οι 12 θεοί αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη θερινή τους κατοικία.

[illegible]

Ημερομηνία: 27.05.2011
Τοποθεσία: Πηλίου σκέψεις

